

net få svar på indtil nu, ligesom vi stadig ikke har fået svar på, hvem der skal betale udgifterne til hele reformen, og hvad det er for nogle velfærdsnedskæringer, der skal ske.

Så er der hele spørgsmålet om ansatte og deres lønninger, hvor vi får den her besynderlige konstruktion, at der skal sidde en repræsentant for regeringen i Lønningsnævnet, som kan nedlægge veto mod de overenskomster, der bliver indgået. Det er også ret specielt, at man kan sidde der og forhandle og forhandle og nå frem til et resultat, hvorefter staten siger nej. Det viser noget om hele den voldsomme centralisering, der ønskes, under dække af, at det her skulle være decentralisering, men hvor det reelt er staten, der kommer til at bestemme.

Man har forsøgt at sælge hele den her mærkelige konstruktion under dække af at sige, at vi fremover skal have én indgang. Borgerne skal fremover kunne få svar på alle deres spørgsmål, når de går hen i deres kommune, ved at opgaverne flyttes fra amterne og ud i kommunerne.

Nu har jeg arbejdet som advokat i en del år med folk, der er kommet i klemme i systemet, og har bl.a. arbejdet med mange folk i Københavns Kommune. Københavns Kommune har jo hidtil været både kommune og amt og har dermed, kan man sige, i realiteten været det, som man nu ønsker sig med den her reform.

Det har absolut ikke været min erfaring, at folk ikke kom i klemme i systemet i København, og derfor tror jeg altså, at man fra regeringens side kommer i klemme, når man stiller borgerne i udsigt, at der med den her reform ikke længere vil være nogen, der kommer i klemme. For vi kan se fra København, at det ikke er spørgsmålet om, hvorvidt der er to myndighedsniveauer, der er afgørende for, om folk kommer i klemme eller ej. Det afgørende er hele spørgsmålet om, hvorvidt der lægges op til kassetænkning eller der laves et system, hvor borgeren sættes i centrum og arbejdet forsøges organiseret, så det er borgeren, der er afgørende.

Derfor mener vi, at man burde tænke helt anderledes og lave en helt anden form for reform, end hvad der er lagt op til her, hvor udgangspunktet skulle være at se på, hvor folk kommer i klemme i dag, og hvor kassetænkningen er i dag, og så ud fra det prøve at lave en reform, hvor man kunne tage hånd om det enkelte menneske og hjælpe det igennem systemet.

Desværre er vi bange for, at det er det stik modsatte, der vil komme til at være gældende

her, så vi kan heller ikke støtte denne del af reformen.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Ikke mindst den konservative ordfører gennemgik på glimrende vis det mere præcise indhold af de to lovforslag, vi behandler nu, så det vil jeg af hensyn til tiden afstå fra og i stedet mere målrettet prøve at knytte nogle bemærkninger til nogle af de elementer, der har været gennemgående i debatten, sådan som den er forløbet indtil nu.

Kl. 18.55

Må jeg ikke først sige, at jeg synes, vi har en dygtig opposition her i Folketinget. Den er i hvert fald dygtig med hensyn til sådan den ene del af oppositionsopgaven, nemlig at kritisere og skyde. Det går vældig godt. Der siges meget, der siges ikke meget nyt, men der skydes, og der skydes, og der skydes. Der kritiseres, og retorikken strammes til, som timerne går.

Jeg tror bare, at der til det at være et moderne oppositionsparti også knytter sig en anden egenskab, i hvert fald hvis man ikke på sigt vil blive ved med at være oppositionsparti, og det er at opstille et alternativ. Der må jeg sige at det kniber, at det kniber gevaldigt. Nu skal jeg ikke skærpe min retorik, så jeg vil bare sige, at jeg i hvert fald ikke er blevet positivt overrasket med hensyn til oppositionens evne – eller mangel på samme – til her i dag at kunne sige, hvor det så er, det her er galt, og hvad det er for nogle forbedringer, der skal til, hvis man skal ende op med at gå ind for modellen her. Det er svært at få greb om.

Jeg håber så, at vi kan komme det lidt nærmere på de møder, der skal finde sted her de nærmeste dage. Jeg tror i hvert fald, det er nødvendigt for den videre proces, at man i oppositionen meget målrettet gør sig klart, hvad det set med partiernes øjne er for nogle mangler, der er i de forslag, regeringen har lagt frem. Ellers får vi jo ikke det nødvendige springbræt til at komme videre med sagen her.

Der skydes med spredhagl. Fru Margrethe Vestager, som desværre i mellemtiden har måttet forlade os, kan jeg forstå, har nu gentagne gange både under det her punkt og det tidligere punkt forsøgt at introducere hele spørgsmålet om udlicitering, som om det skulle være et centralt tema i relation til de forslag, vi fremsætter her, bl.a. ved at referere til bestemmelserne om udfordringsret og servicestrategi. Derfor skal jeg